

סיפורו של יוסלה

„איפה יוסלה?" היתה סיסמת-אתגר שהידהדה ברחוב הישראלי במשך למעלה משנתיים. כולם שאלו אותה: הוריו, פרקליטם, תלמידי גימנסיה מפנינים, שוטרים ואנשי הש"ב. רק מעטים ידעו את התשובה — אך הם שתקו כקבר.

כאשר הוחזר יוסלה לחיק משפחתו, באחד הרגעים הדרמאטיים של השנים האחרונות, השתנתה השאלה אך במעט. אנשים החלו שואלים: „איפה היא יוסלה?" אך יוסלה לא גילה. עתה, סוף-סוף, הוא מספר את הכל.

רק לעתים רחוקות ניתנת לעתון הזכות לפרסם מיסמך אנושי כה עמוק, שהוא גם בעל משמעות ציבורית בוערת. „העולם הזה" זכה לכך הודות להורי הילד, לפרקליטם ולהוצאת „תצפית", אשר תוציא בשבועות הקרובים את ספרו של עורך-הדיון כהן-צידון על כל פרשת יוסלה. סיפורו של יוסלה, כפי שהוא מופיע כאן, מהווה פרק מיוחד בספרו הסנסציוני של כהן-צידון.

כל הזכויות בעברית או בכל שפה אחרת שמורות למחבר ולמו"ל, ואסור להעתיק סיפור זה, במלואו או בחלקו, בכל שפה, ללא רשות מוקדמת מן המחבר והמו"ל.

חלק ראשון:

"מהיזם תהיה ילדה!"

אותי. על אבא ואמא הייתי חושב, אבל לא שאלתי עליהם שום דבר. פחדתי שיקחו אותי לרוסיה. וגם רציתי להיות גדול בתורה. פעם, כשהדוד ביקר אצלי, אמר לי: „תיהרר, השוטרים מחפשים אותך. אל תטייל ברחובות, שלא יקחו אותך!"

פחדתי. מי מחפש אותי? למה מחפשים אותי? מה עשיתי להם? לאן יקחו אותי? לא שאלתי את הדוד שלי, אבל פחדתי. פחדתי מאוד. בלילה, כשהלכתי לישון, משכתי את השמיכה מעל לראש שלי, שלא ימצאו אותי. כל הלילה הייתי מושך ככה את השמיכה — שלא יראו אותי השוטרים בזמן שאני ישן. יום אחד בא דוד שלום עם הסבא. הם אמרו לי שלוקחים אותי בחזרה לסבא בירושלים. לפני שעלינו לאוטובוס הזהירו אותי: „אל תדבר ואל תסתכל על האנשים. מחפשים אותך." כל הדרך לירושלים שתקתי.

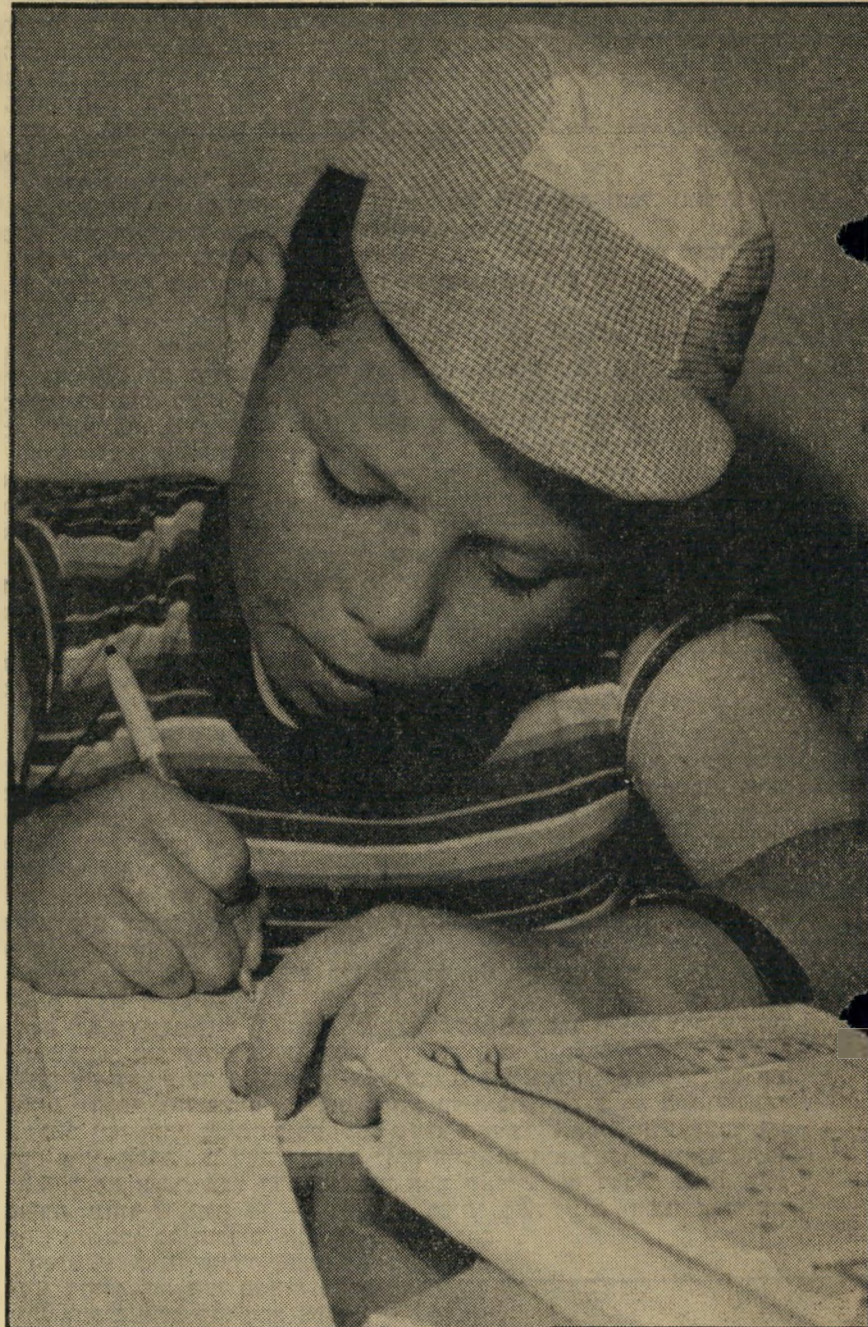
★ ★ ★

בירושלים היה הכל כמו קודם. רק לא למדתי. הייתי יושב כל היום בבית ורק מעט יוצא החוצה לרחוב. אף אחד לא בא לבקר. אחרי הצהריים היתה הסבתא נותנת לי לאכול ואומרת לי ללכת לשכנה.

רבקה. הסבא היה מסביר לי שיש לו משפט ושחפשים אותי, אז יותר טוב שאני אתחבא אצל השכנה. כשהיה מתחיל להיות חושך, הייתי חוזר הביתה והולך לישון.

ככה זה נמשך הרבה ימים. ואז אמר לי דודי שהוא צריך לקחת אותי למקום אחר. „נחזור לראשון?" שאלתי. כי בראשון היה טוב והיו לי חברים ורציתי לחזור לשם. אבל הוא אמר לי: „לא. בראשון מכירים אותך. יודעים כבר שהיית שם ומחפשים אותך שם. נלך למקום אחר."

נסענו עוד פעם באוטובוס. נסענו הרבה זמן, ולא ידעתי לאיפה. בדרך עמד האוטובוס וכולם ירדו לשתות משהו בקיוסק. גם אנחנו. פתאום ראיתי שוטרים עם אוטו משטרה. שלום אמר לי: „אל תפחד!" ואני אמרתי לעצמי:

בוצאי שבת, בבית הסבא ברחוב שניאור זלמן. אמא גמרה את הביקור וביקשה מסבתא שאלך איתה עד לתחנת האוטובוסים. סבתא אמרה: „לא. עכשיו לילה וקר בחוץ. לא כדאי."

אמא שלי הלכה — ויותר לא ראיתי אותה. עד שנפתחה הדלת בניו-יורק, אחרי שלוש שנים, והיא עמדה לפני.

באותו לילה לא ידעתי עוד שזאת הפעם האחרונה שאני רואה את אמא. גמרתי לאכול והלכתי לישון, כמו בכל ערב. אבל אחרי יומיים או שלושה הסבא וגם הדוד שלום אמרו לי: „אתה יודע? אבא ואמא שלך רוצים לחזור לרוסיה ולקחת אותך לשם. ולעשות אותך קומוניסט. הם רוצים לתת לך ללמוד עם כל הגויים, ושתהיה גוי."

הם שאלו אותי: „אתה רוצה לנסוע לרוסיה?"

„בטח שלא!"

אז אמרו לי שישלחו אותי ללמוד באיזה ישיבה, בראשון-לציון. שלא יתפסו

אותי ויקחו אותי לרוסיה. אמרתי: „אני רוצה להישאר

כאן, עם סבא וסבתא." אבל הם ענו: „כאן אסור שתהיה,

כאן יתפסו אותך." אז הסכמתי. וסבא אמר לי: „אם

תלמד, תהיה גדול בתורה."

שמו את הבגדים שלי במזוודה והדוד שלום לקח אותי לתחנה המרכזית. נסענו באוטובוס וירדנו בתחנה שלידי הישיבה. זה כבר היה ערב. דוד שלום דיבר עם המורה, אמר לו שאני הוא יוסלה ושרוצים לקחת אותי לרוסיה והכל.

המורה לקח אותי להתפלל מינחה. גם דוד שלום נשאר להתפלל. אחר-כך נתן לי חצי לירה והלך. אכלתי ארוחת ערב עם הילדים ואחר-כך יצאתי לראות איך שהם משחקים בחוץ. זה מצא חן בעיני. הילדים, הצחוק, המישח-חקים. בלילה הכניסו אותי לישון בחדר עם עוד שני ילדים.

אני לא יודע כמה זמן נשארתי שם. רק דודי היה בא לבקר אצלי. לפעמים, בערב שבת, היה לוקח אותי לישיבה שלו בלוד, ובמוצאי שבת היה מחזיר

גאת יוסף שוחמאכר